

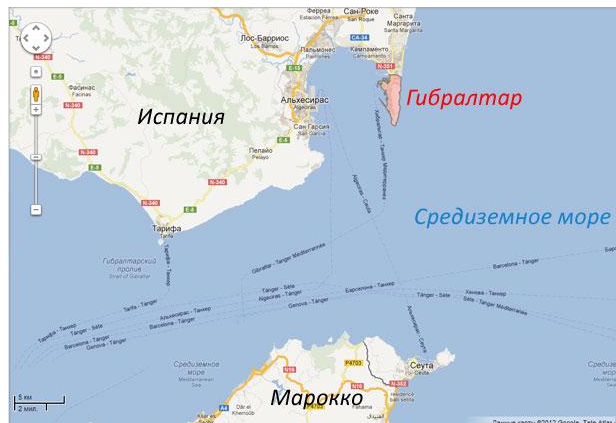
Шпанци хоће да врате Гибралтар

сен 25, 2016

Борис Степанов

Односи између Лондона и Мадрида одавно се не могу назвати идеалним. Неретко се Британци жале директно генералном секретару НАТО-а Јенсу Столтенбергу на своје шпанске партнере из Алијансе зато што ови сматрају да је Гибралтар њихов и тиме наносе штету безбедности Запада.

Гибралтарски ексер Шпанији прави доста непријатности. Та мина је постављена још пре 300 година. Лондон може да је активира у било ком тренутку који ће њему одговарати. Велика Британија је свакако привикла да контролише стратешки важне поморске артерије. Гибралтарски мореуз представља једини пролаз из Средоземног мора у Атлантски океан. За транзит бродова Лондон може у било ком тренутку да га блокира, у потпуности или делимично. А Британци неће да се растају са територијом која излази на море и зато што Гибралтар опстаје захваљујући поморској трговини, финансијским операцијама, индустрији игара и туризму.

Ко би нормалан одбио тек тако сталне годишње приходе који се мере милијардама фунти стерлинга.

Мадрид позива да се организује заједничка шпанско-британска контрола полуострва. Али Магловити Албион се са таквим системом управе не слаже. Он оптужује шпанске власти за то, што покушавају да удаље Гибралтар од остатка Европе и да преузму његову комплетну економију. После Брегзита водена граница може да постане и зид изолације. Шпанци ће само да спусте брану и да поставе пограничну и царинску контролу.

Одмах после референдума на Британским острвима, одржаног 23. јуна, Шпанија је чврсто изговорила да ће ставити вето на било какве преговоре који би се повели између Велике Британије и ЕУ, а за које би позив за учешће добио и Гибралтар. Не сме да се заборави ни да је на њему база НАТО-а. А то је врло важна база, јер она онемогућује Британцима да контролишу Северну Африку, Блиски Исток и југозападну Европу.

Шпанци су своју историју градили више на копну него на мору. А Британци себе сматрају за народ који у себи носи морску цивилизацију. Магловити Албион је своју историју правео на мору, он је повезан са морем и без њега је незамислив. Патриотска песма „Владај Британијо морима“ довољно говори. Острво је премало, увек су му требале морске пучине и прекоморске колоније. Без њих монархија никада не би постала снажна, богата и утицајна.

Гибралтарски мореуз и Суецки канал који је био у Британском поседу од 1882. до 1956.године су јој омогућивали да читавој Европи и Блиском Истоку диктира своја правила игре. Када је 1956.године египатски председник Гамал Абдел Насер национализовао Суец, Лондон је почео „шестодневни рат“ који је изгубио. Канал је коначно прешао у руке египатских власти које годишње на њему зарађују преко 5 милијарди долара.

Јасно је да је „горко искуство“ са Суецом Британце научило много чему. Сада ће се до последњег борити за Гибралтар. Мада сви одлично разумеју да је Утрехтски уговор из 1713. године, који је Гибралтар предао британској круни на вечито поседовање, безнадежно застарео. Зато ће Мадрид да тежи да га поврати. Борба за територију од 6,5 квадратних километара са становништвом испод 30.000 људи тек почиње.

Интересантно је да је на референдуму о прекиду чланства Велике Британије у ЕУ становништво Гибралтара у огромној већини – њих 96% – гласало за опстанак у Унији. Они су разумели да ће без Лондона и његове подршке врло брзо сви морати да пређу под другу круну – шпанску. И да таква варијанта уопште није искључена.

слика <http://yacht-com.ru/news/gibraltarskii-proliv.html>